

14

Jodie mala ruky pevne prekrížené na hrudi a tušila, čo ďalej, keďže rozhovor sa skončil so škripaním, ktoré pripomínalo brzdiaci vlak. Pozrela na veľké okná na zadnej stene stodoly. Závesy boli odtiahnuté a za oknami plno farieb a života – nie hrôzostrašný výhľad ako minulú noc. Znova sa zamyslela nad dvoma chlapmi, svetlami, autom, Mattom Wisemanom. *Cítala*, že niečo tam neseďí. Niečo jej hovorilo, že je to veľmi zvláštna zhoda okolností. Žiakom na kurze sebaobrany vždy vravela, aby verili svojim inštinktom. Ak mali pocit, že im niečo hrozí, tak to asi bola pravda.

Tvrdohlavý vystrašený cvok v nej chcel vyskočiť na nohy a na všetky tri nakričať. Donútiť ich, aby počúvali, presvedčať ich, až kým by to nevideli rovnako ako ona. Vysvetliť im, že musia byť opatrné, že nebezpečenstvo môže byť kdekoľvek, že ak budú pripravené, môže im to zachrániť život.

No výrazy na ich tvárach odzrkadľovali, ako sa cítila – frustrovaná, vyčerpaná, nahnevaná. A tá Jodie, ktorá sa zmierila, že už nikdy nebude mať ďalšiu kamarátku, sa jej spýtala, či sa jej inštinkt nemôže myliť. Čo ak jej záblesk z minulosti pomiatol zdravý úsudok? Nech už sa akokoľvek bála o ich bezpečie, skutočne im chcela pokaziť víkend dohadovaním sa o niečom, čo aj tak nemohla dokázať? O niečom, čo ju neskôr môže dostihnúť ako bumerang?

Vstala a pozbierala tanieru. „Výborné raňajky, Corrine. Mrzí ma, že moje reči tomu nenasvedčovali.“

Naukladala riad do umývačky, no za celý čas nikto nič nepovedal. Taniere cvengotali ako cimbaly a jej kroky, ironicky, zneli v chodbe ako hrmenie. Zavrela sa do kúpeľne, postavila sa pod horúcu sprchu a sucho sa zasmiala na

tom, aká bola presvedčená, že tento výlet bude najlepší úlet roka.

V spálni sa postavila v spodnej bielizni pred závesy, uterákom si drhla vlasy a prebrala si to celé znova. A znova. Uterák odhodila na posteľ, odhrnula záves, pozrela von. Vonku už bolo slnečno. Pokojnosť prírody doslova pozývala von. Zubaté zimné slnko zohrievalo drevenú verandu, neupravený trávnik za ňou vyzeral po búrke sviežo a čisto a zopár kengúr sa lenivo páslo pri kraji krovia.

Mala by radšej nasávať pokoj a harmóniu okolitej krajiny. Preto sem predsa prišla, nie? Aby sa uvoľnila, a nie aby sa stresovala. Neprišla sa sem hádať s kamarátkami. Pokrútila plecami, najskôr dopredu, potom dozadu. Stras to zo seba, Jodie. Obleč sa a zabudni na to. Ako vždy. Obzrela sa a zbadala, že do izby vošla Louise.

„Hannah a Corrine sa bavili, že by skočili do mesta. Pridáš sa?“ Louise sa zvalila na Jodinu posteľ, stiahla nohy pod seba a oprela sa o lakeť vedľa otvoreného kufra.

Jodie zastala na polceste k nej – uvedomila si, že má iba podprsenu a nohavičky, jazvy na bruchu boli škaredé a najmä neprehliadnuteľné. Nehanbila sa za ne – pripomínali jej, že prežila – no tieto čiary hovorili o brutalite a násilí, o ktorých teraz nechcela rozprávať. Nie, kým bola rozrušená a neistá sama sebou. Nie, kým cítila Angelinu krvavú dlaň vo svojej. Chcela sa obrátiť k oknu, no ako dlho by Louise vydržala rozprávať sa s jej chrbtom? Keby sa priblížila, iba by viac upozornila na jazvy, a tak zostala, kde bola, a prekrížila si ruky nad pásom, no bolo jej jasné, že tým veľa nezakryje. „Myslím, že budem bez toho. Popoludní musím vrátiť auto, takže si mesto užijem vtedy.“

Louise sa pomaly zamračila. Sedela na posteli, s očami rovno na úrovni Jodinho žalúdka, no aj tak jej chvíľu trvalo, kým to pochopila. Nakoniec sa prudko nadýchla.

„Kristepane, Jodie, čo sa ti to stalo?“ Pozrela na ňu a zase na jazvy – očami prešla od lemu nohavičiek na jednom boku až k protilahlej bedrovej kosti, kde bola jazva širšia, zvrásnená.

A je to tu, pomyslela si Jodie, podišla k posteli, zobrala z kufra prvé tričko a odvrátila sa k oknu. „Operovali ma, ešte keď som bola malá.“

Jodie sa otočila späť ku kufru po zvyšné oblečenie, zatiaľ čo Louise ju len ticho sledovala s otvorenými ústami a vráskou medzi obočím, akoby nevedela, čo povedať.

„Vyzerá to omnoho horšie, ako to v skutočnosti bolo,“ uisťovala ju Jodie a natiahla si džínsy.

„Chápem,“ povedala nakoniec a neisto prikývla. Zrazu sa odtlačila z postele a vyskočila na nohy. „Keď o tom uvažujem, tiež by mi prospelo zopár hodín bez Corrine a Hannah. Asi tu zostanem s tebou.“

Jodie na ňu vďačne pozrela a zakrátko si uvedomila, že novinárka ukrytá v jej vnútri chce za každú cenu zistiť viac. „Myslela som si, že iba ja som tu rušivý článok.“

Louise podišla ku svojej posteli, mykla plecami a začala vyberať z taštičky potreby na sprchovanie. „Mám ich veľmi rada, ale keď si Hannah zaumieni, že má pravdu len ona, je to s ňou ťažké. A z Corrininej spotreby šampanského ma bolí hlava.“

„Keby som mala citovať dotyčnú dámu – súhlas.“

Louise ďalej pozerala do kufra, odkiaľ si teraz vyberala čisté oblečenie. „Ale možno by sme jej to mali dopriať. Budúci víkend by mal Roland päťdesiate narodeniny. Asi preto sa do nej leje to šampanské potokmi. Je to jej spôsob, ako sa vyhnúť smútku.“

„Bože, celkom som zabudla, že jeho narodeniny sú tak blízko našich výletov,“ vzdychla Jodie. Pochopila, aké to pre ňu musí byť ťažké, a hneď sa cítila hlúpo za tú poznámku pri raňajkách, a odpustila jej podpichnutie o jej intímnom živote.

„Hovorím ti,“ pokračovala Lou, zatiaľ čo sa stále hrabala vo veciach, „ten jej smäd je prejavom nešťastia.“

„Tiež mi to napadlo. Myslíš, že s tým má problém?“

Louise pozrela na ňu a mykla plecami. „Dúfam, že nie. Asi by sme s tým mali počkať do narodenín, potom uvidíme.“ Nepresvedčivo sa usmiala a sklopila zrak – akurát jej padol na brucho, kde už oblečenie zakrývalo jazvy.

Louise sa zhlboka nadýchla, akoby išla niečo povedať.

„Vonku je už krásne slnečno,“ predbehla ju Jodie. „Idem sa schúliť na to úžasné prútené kreslo na verande a prelistujem si nejaký časopis. Už si sprchovanie.“

Lou naklonila hlavu. „Jasné!“

O polhodinu sa k nej Louise pridala s dvoma šálkami kávy. Sadla si na pohovku vedľa nej, srkla si a zahľadela sa na krajinu osvetlenú predpoludňajším slnkom. Oblaky sa trhali, údolie žiarilo ako na umeleckej fotografii. „No zatiaľ je to tu celkom zaujímavé.“

„Aj tak sa to dá povedať.“ Jodie prelistovala zopár strán a pokúšala sa nevšimáť si Louisin skúmový pohľad.

„Tak čo sa teda deje?“ opýtala sa nakoniec Louise.

Jodie prekvapene zdvihla zrak. Čakala skôr výsluch pre tie jazvy. „Svoj názor som už povedala pri raňajkách a mám pocit, že som povedala viac než dosť.“

Louise si znova srkla z kávy. „Ja hovorím o tebe. Čo sa deje s tebou?“

Jodie pozrela do ustarostených očí najlepšej priateľky, no nevedela, ako odpovedať. Nechcela jej zatajiť všetko. A koľko toho môže povedať, aby nakoniec nemusela spomenúť všetko? Koľko môže povedať, aby tomuto víkendu neudala ešte pochmurnejší nádech? Pokrčila plecami. „Som...“ Jej odpoveď prerušil hlasný rachot v kuchyni a Hannin a Corrinin krik, za ktorým nasledoval smiech.

„Bože, tí hrozní chlapi sú tu zase,“ skríkla Corrine uštipačne.

Jodie zahanbene, podráždene pozrela pred seba.

Louise ju schytila za ruku. „Podme sa prejsť.“

Jodie prikývla. „Ale radšej to povedz Hannah a Corrine ty.“ Cynicky nadvihla obočie. „Keby som to povedala ja, znelo by to, že proti nim kujem pikle. A povedz im, nech idú autom, lebo o tretej už musím byť v meste.“

Jodie zobrala Louise po ceste, ktorou sa ráno vrátila. Chcela ju trochu lepšie preskúmať – nech už príde na čokoliek, určite sa jej vďaka tomu ulaví. Hrebeň asi o ďalších sto met-

rov začal klesať. Našli vychodený chodníček a pustili sa ním dolu svahom.

Chvíľu sa len mlčky pozerali pod nohy a sem-tam sa pokochali výhľadom. Keď svah prestal klesať a chodník sa rozšíril, pokračovali bok po boku a Louise prerušila ticho.

„Neviem, či som ti niekedy rozpovedala moju príhodu z Afganistanu,“ začala. „Raz sme sa dostali do prestrelky. Išli sme autom a museli sme zastať pri zátarase. Boli sme štyria. Nešlo tam o nás, iba náhodou sme sa ocitli uprostred toho. Nemohli sme nikam ísť, a tak sme sa len skrčili a modlili sme sa, aby sa stal zázrak. Zasiahli predné okno, všade sa rozsypalo sklo. Prestrelili nám aj gumy. Bolo to hrozné. No ale k veci. Asi o rok, keď som už bola doma a čakala som Lilly a Alice, začala som mávať nočné mory. Snívalo sa mi, že sedím vzadu a niekto strieľa do okien. Chcela som si lahnúť na dlážku, no zavadzalo mi brucho. Nemohla som sa dobre skrčiť a doslova som cítila, ako nado mnou lietajú gulky, sklo sa trieštilo všade okolo, padalo aj na mňa.“ Striaslo ju, akoby to mala všetko pred očami. „Keď sa dievčatá narodili, bolo to ešte horšie. Snívalo sa mi, že sú v aute so mnou, plačú a vrieskajú, a ja ich chcem zakryť vlastným telom, a čakala som, že každú chvíľu preletí guľka.“

Jodie si spomenula na Angeline výkriky z tejto noci a zovrelo jej žalúdok. „Muselo to byť hrozné.“

„Pri novonarodených dvojčikách sa mi s tým vyrovnávalo ťažko. Človek by si myslel, že budem na sny príliš unavená, ale kde. Ray ma dokopal ku psychológovi, ten povedal, že mám posttraumatický syndróm. Neverila by si, ale veľmi sa mi ulávil, keď som mu to porozprávala.“

Jodie zopár ráz prikývla a dúfala, že Louise bude pokračovať. Keď pochopila, že skončila, pozrela na ňu a zamračila sa z jej výrazu tváre. „Čo je?“

Louise mykla plecami.

„Chceš mi naznačiť, že potrebujem odbornú pomoc?“ opýtala sa Jodie.

„Nie, hovorím, že mi pomohlo, keď som sa z toho vyrožprávala. Takže keby si chcela, viem byť dobrou poslucháčkou.“

Jodie sa zrýchlil tep, podvedome pridala do kroku. „Netreba, ďakujem. Bol to len zlý sen.“

Louise ju dobehla. „Keby to bola len nočná mora, tak by som s tým ani nezačínala.“ Pozrela na Jodie a nadvihla obočie.

„Čo?“

„Si strašne napätá, Jodie. Akoby si mala absták z kávy.“ Schmatla ju za ruku a zastala. „Môžeme spomaliť? Vôbec za tebou nestíham.“ Zopár ráz zalapala po dychu. „Bože, nemám kondičku. Ide o to, že vždy bývaš vyrovnaná, no teraz tu pri všetkom stresuješ. Si ako na ihlách.“ Gestikulovala, akoby to potom malo byť pravdivejšie. „Hádaš sa s Corrine a s Hannah, budíš sa s krikom, ozbrojuješ sa pri každej príležitosti, preboha. Čo sa to teda s tebou deje?“

Jodie vložila ruky do zadných vreciek. Myslela si, že sa jej dostatočne darí nechať svoje prežívanie najavo. Ale zjavne sa mýlila.

„Kto je Angela?“ opýtala sa Louise.

Jodie sa zhlboka nadýchla, zrazu ju premkol hnev. „Tá novinárka v tebe sa nevie ovládnuť, čo?“

„Nebud' smiešna,“ odsekla Louise. „Pokúšam sa ti pomôcť. Mám o teba starosti.“

Jodie sa o seba tiež začínala báť. Prešla si po vlasoch.

Kto je Angela?

Jodie znova zbadala v tme Angeline žmurkajúce oči, pocítila lepkavú krv na rukách, do mysle sa jej predral výkrik a z pľúc sa jej vyparil všetok vzduch.

15

„Jodie?“ prihovárala sa jej Louise ustarostene.

Niet sa čomu čudovať, Jodie sa zohýbala, akoby jej práve niekto udrel pästou do brucha. Rukami sa opierala o kolená, lapala dych. Nebolo to dobré. Vystrela sa, dlane prekrížila na temene hlavy, zavrela oči.

Dobre, Jodie, asi to musíš povedať. Ničivá spomienka sa vyplazila na povrch z najväčších útrob duše. Možno to odíde, ak to dostane zo seba. Prinajmenej si vypočuje niečí názor. Zhlboka sa nadýchla. Bože, hovoriť to nahlas! Bolo to, ako vyťahovať srdce na gumičke z tela. Otvorila oči, pozrela na nohy a rozhodla sa hovoriť.

„Angela bola na strednej moja najlepšia priateľka. V jeden večer nás sledovali z autobusovej zastávky. Traja suroví skur-vysynovia. Dobili ju, znásilnili a podrezali jej hrdlo. Keď som ušla, jeden z nich ma dobehol a bodol ma šesť ráz do žalúdka.“ Stažka dýchala, no cítila, že úzkosť ju sklučovala trochu menej, akoby sa tieň minulosti o niečo vzdialil. Pozrela na Louise. „Prepáč. Je to hrozný príbeh.“

„To je v poriadku.“ Louise sa nežne usmiala. „Počula som už všeličo.“ Pred ďalšou otázkou sa na chvíľu odmlčala. „Už dlho sa ti o tom sníva?“

Jodie pokrútila hlavou. „Mňa nevystrašil ten sen.“ Porozprávala jej o záblesku z minulosti, ako sa jej niečo také nestalo celé roky, ako sa nemohla zbaviť napätia, ktoré to v nej vyvolalo. „Stále rozmýšľam, čo sa nám od toho záblesku prihodilo – dvaja chlapi pri stodole, baterky v tme, vrčanie motora – a neviem prísť na to, či by som bola taká opatrná, aj keby som nemala ten záblesk. Jednoducho neviem. Viem len to, že nemám dobrý pocit. Mám pocit, že sme v nebezpečenstve.“ Nespustila z Louise zrak. „Povedz mi, že mi nešibe.“

Louise prekrížila ruky na hrudi a zhlboka sa nadýchla, ani čo by zvažovala, ako odpovedať. To nie je dobrý začiatok, pomyslela si Jodie.

„Úprimne povedané, vôbec neviem, čo si mám o tom myslieť. Ten chlap v bare prišiel v nevhodnú chvíľu. Jednoducho zlé načasovanie. Tí dvaja chlapi pred stodolou aj mne trochu naháňajú strach, to uznávam.“ Mykla plecami. „Ale je úplne normálne, že by tu niekto kempoval. A tie svetlá a vrčanie auta – to som nepočula ani nevidela, takže k tomu sa neviem vyjadriť.“

Jodie ustúpila o krok dozadu, ruky vsunula do vreciek na bunde. „Dočerta, Louise, nehovor mi, že aj podľa teba som si to vymyslela.“

„Ja sa iba pokúšam byť objektívna. Nikomu nedržím stranu. Len jedna osoba videla tie svetlá a počula motor – a tá istá osoba sa priznala, že má isté nekontrolovateľné reakcie na záblesk z minulosti.“ Naklonila hlavu. „Čisto z logického pohľadu nedáva zmysel, aby sa sem niekto zakrádal uprostred noci. Ale na druhej strane som napísala stovky príbehov o čudných veciach, ktoré sa stali v tých najmenej pravdepodobných situáciách. A väčšinou som o nich písala, lebo sa nekončili happy endom.“ Znova mykla plecami. „Takže, pre dobro tohto víkendu, a aby sme sa vyhli novinovým titulkom, uzavrieme to, že sa v noci stalo niečo nevysvetliteľné, no nie je to také zlé, ako si myslíš.“ Povzbudzujúco nadvihla obočie.

Louise nepovedala nič, vďaka čomu by sa jej ulavilo. „Keď sa budeme tváriť, že je všetko v poriadku, bude to naozaj v poriadku?“

„Pozri, ja viem, aké to je, keď ti v hlave behajú traumy z minulosti, ale musíš sa to pokúsiť ovládnuť. Tento víkend je na to, aby sme vypli, ale ty stresuješ seba aj ostatné.“ Pozrela do údolia, potom na ňu. „Keď pôjdeme v nedeľu domov, mali by sme sa cítiť, že sme dobili baterky a poriadne sa nasmiali. Ale ak je to pre teba nemožné, tak...“

Jodie sa zamračila. „Chceš, aby som odišla?“

„Nie. Chcela som povedať, že by sme možno všetky mali odtiaľto odísť. Tento víkend má byť oddychom pre všetky štyri. Mohli by sme ísť niekam inam. Krčma v Bald Hille je dosť veľká. Možno by sme mohli zostať tam. Zahrali by sme si šípky, mohla by to byť zábava.“ Ticho sa zasmiala, akoby chcela presvedčiť samu seba. „Alebo môžeme ísť domov. Na výlet pôjdeme inokedy. Vyberieme sa niekam inam.“

Na Louisinej tvári sa zračil smelý úsmev, Jodie sa do očí vtisli horúce slzy. Nemohla uveriť, že Louise naozaj navrhla,

aby odišli – kvôli nej. Dobre vedela, ako sa Louise tešila na tieto víkendy. Ako veľmi ich potrebovala. A napriek tomu, že časť z nej by ten návrh zbalit' sa a začať niekde inde a odznova hneď prijala, uvedomovala si, že také niečo nemôže urobiť. Nepokazí im víkend, nepožiadala Louise, aby sa vrátila domov, nebude zodpovedná za to, že Corrine skončí s čelom na barovom pulte v nejakej krčme. Nie, lebo si nebola istá, čo je skutočné a čo nie.

„Nie, nikam nepôjdeme,“ vyhlásila rozhodne. „Mrzí ma, že som ti narobila starosti, ale som v pohode. Všetko je okej. Dám si popoludní šlofika a všetko bude dobré.“

„Si si istá?“

Bez debaty. Musia tu zostať. Dobre si porečnia, nasmejú sa a vypnú. A Jodie to všetko urobí s nimi. Užije si to, ako sa patrí, alebo dostane Oscara za to, že ich o tom presvedčí. Usmiala sa. „Úplne.“

Z vrchu k nim doletelo vzdialené vrčanie motora. Obe pozreli na kopec, no takto hlboko v údolí už stodola nebola v dohľade. Jodie natrčila uši, ale ten zvuk bol príliš vzdialený a krátky, aby ho mohla porovnať s tým z noci.

„Pod,“ rozhodla Louise a chytila ju pod pazuchu. „Baby sa asi vrátili z mesta. Možno kúpili nejaké dobroty na oloverant.“

Jodie ešte chvíľu sledovala kopec. „Áno, asi prišli dievčatá.“ Vydýchla z pľúc všetok vzduch. Všetko je v poriadku, Jodie. „Už si zase hladná?“

Bol viac-menej čas obeda – neskorého obeda, no cez ich spoločné soboty nikdy neobedovali. Po piatkových hodoch a sobotňajších neskorých raňajkách väčšinou nebývali vôbec hladné.

„Nie, ale považujem za svoju povinnosť podporovať komunitu, ktoré navštívime, ochutnávkou ich miestnych dobrot,“ zasmiala sa Louise a ďalej stúpala na kopec.

Jodie nechala Louise, aby určila tempo, a keď sa chodník zúžil, rozhodla sa ísť druhá. Jej kamarátky mohli byť rady, že keď nešlo všetko podľa predstáv, nenapadlo ich

násilie a krv ako prvá možnosť. Ak sa naozaj niečo v stodole dialo, nič sa nevyrieši tým, že všetkých podráždi. Musí si oddeliť fakty od strachu. Keby stále mala ten zlý pocit, sama ich zbalí a posadí do auta a následkom bude čeliť až doma. No dovtedy, pre dobro víkendu – a kamarátstiev všeobecne – si musí konečne zahryznúť do jazyka, dočerta.

K stodole prišli z tej strany, kde boli spálne, na verandu vyšli po schodoch pri Hanninej a Corrininej izbe.

„Pozri, ony majú sklené dvere,“ povedala Louise.

Na spáľňovú podlahu dopadali cez sklené tabule dverí jasné slnečné lúče. „Pekné.“

Topánky im duto klopotali na drevenej dlážke. Zahli za roh k prednej časti stodoly a Jodie si až po chvíli uvedomila, čo jej tam nesedí.

„Nie je tu auto,“ poznamenala a postupne spomalila.

„Možno zaparkovali na druhej strane.“

Jodie pozrela na štrkovú plochu pred stodolou a spomenula si na trávnatý svah na druhej strane. Jediné miesto na parkovanie je vpredu. Rýchlo sa rozhládla. „Možno sme počuli niečie iné auto.“

Louise kráčala ďalej, no zrazu zastala pár krokov od predných dverí. Chytila sa zábradlia a spôsob, akým pozerala na dvere, rozbúšil Jodie srdce. Opatrne kládla jednu nohu za druhou, aby nevydala nijaký zvuk, a keď zbadala to, na čo sa pozerala Louise, zježili sa jej všetky chlpy.

Dvere boli otvorené.

Neboli otvorené dokorán. Neboli ani privreté. Niečo medzi tým. Skôr zavreté než otvorené. Akoby ich niekto nepriťahol dostatočne silno, aby sa zabuchli. Alebo akoby ich niekto nechal otvorené dosť na rýchly únik.

Jodie váhavo pozrela na Louise, priložila ukazovák k perám a potichu podišla k dverám. Pozrela cez škáru, v sluchách jej bubnovala krv. Videla písací stôl, pohovky, kozub

a polovicu jedálenského stola. No ju trápilo, čo nevidela. Napríklad – čo je za dverami.

Rukou vkĺzla pomedzi dvere a potichu vzala zo stola drevený svietnik. Sviečku položila na verandu, letmo pozrela na dlhý hrot, na ktorom bola napichnutá a pomaly otvorila dvere. Keby odniekiaľ vyskočili Corrine a Hannah a zakričali by „prekvapenie!“, asi by z nich vymlátila dušu.

Pomaly sa jej ukázal zvyšok jedálenského stola, závesy zatiahnuté na veľkých oknách, stredový pult, otvorený vchod do chodby. Vchodové dvere sa dotkli steny a ona si vydýchla od úľavy. Louise vošla dnu, zastala vedľa Jodie a dlhú chvíľu obe iba načúvali v tichu.

„Hannah?“ zvolala Louise potichu. „Corrine?“

Ak zaparkovali za stodolou a išli si ľahnúť, aby dohnali minulú noc, Louise a Jodie – so svietnikom v ruke – by vyzerali ako prestrašené telce. Vtom doľahol z druhého konca stodoly tichý šuchot a Jodie vyschlo v krku. Pozrela na Louise, ktorá jej pohľad opätovala s doširoka otvorenými očami. Vykročili k chodbe a práve prešli cez dvere, keď obe nadskočili od hlasného buchnutia. Prišlo to z verandy – od spálne.

Jodie vyrazila ako prvá a v úzkom priestore drgla do Louise. Obe sa zatackali, no už rýchlo bežali von prednými dverami. Rozbehli sa po verande, topánky im klopali o drevenú podlahu, no za rohom hneď zastali.

Nikto tam nebol. Nič. Iba prázdna veranda a rovnako svieži zelený výhľad.

Jodie pozrela ponad zábradlie, so svietnikom v ruke prešla za ďalší roh a došla až do polovice zadnej strany verandy, keď to nechala tak a otočila sa.

„Čo to malo byť, dočerta?“

Lou bola na polceste k nej a krčila plecami. Vtom začuli vrčanie auta. Louise dobehla k prednému rohu verandy ako prvá a zadržala Jodie – už-už by bola vybehla.

„Počkaj, kým budeme vedieť, kto to je,“ zašepkala.

Jodie sa pritisla k Louise, adrenalín jej zúrnil v žilách. Vy-

kukla spoza rohu, ešte pevnejšie zovrela svietnik, no po malej chvíli zbadala známe požičané auto.

„Doriti!“ Jodie hlasno vydýchla a ruku so svietnikom spustila k boku. „Pod!“ Schytila Louise za lakeť, potiahla ju cez celú verandu a pri predných schodoch počkala, kým Hannah zaparkuje na štrkovej ploche na parkovanie.

„Čo sa deje?“ opýtala sa Hannah, keď vystúpila.

„Teraz sme prišli – predné dvere boli otvorené,“ odvetila Louise.

Corrine vystúpila z auta a Hannah zopakovala, čo sa práve dopočula. Jodie netrpezlivo čakala, kedy sa im na tvárach zračí pochopenie. Toto im hádam bude stačiť, aby si pospájali udalosti z predošlého večera.

„Určite si dobre zavrela, keď si vychádzala druhý raz?“ opýtala sa Hannah ponad kapotu.

Pokrčila plecami. „Neviem. Iba som ich potiahla za sebou.“ Pozrela na Jodin neveriacky výraz tváre. „Musela som sa vrátiť po diamantové náušnice a nechcela som zdržiavať. Nie je práve najľahšie zvládnuť tie schody s vyvrtnutým členkom.“

„To sa ti podarilo, Corrine,“ zasmiala sa Hannah a vybrala z auta nákupnú tašku. „Ešteže si si ich zobrala, keď už si nechala otvorený dom.“

Jodie chcela skríknúť, či to ešte stále nechápu, ale radšej si zahryzla do jazyka. Zbytočne ich nerozčuľuj, pomyslela si. Nervózne sa prechádzala od dverí ku schodom a zatiaľ vytriasala prsty.

Louise zdvihla z verandy sviečku. „Skoro sme sa zbláznili od strachu. Mysleli sme si, že je niekto vnútri.“

„No veď Jodie to už má nahnuté,“ poznamenala Corrine, zatiaľ čo krivkala po schodoch.

Jodie si všimla, že to myslela viac zo žartu, ako jej posledné slová pri raňajkách, no aj tak na to nič nepovedala. Myslela na šuchot v stodole a buchot na verande. „Niekto bol vnútri. Počuli sme to.“

Hannah prešla okolo nej. „Nepovedz. A znelo to ako hrmenie.“